



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 447/06
29.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolovića, Milomira Nikolića i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BV, advokat, radi poništaja otkaza ugovora o radu, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž-1. br. 420/05 od 25.11.2005. godine, u sednici održanoj 29.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž-1. br. 420/05 od 25.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Kneževcu P1. br. 120/04 od 22.04.2005. godine, stavom I izreke, usvojen je tužbeni zahtev, pa je stavom II izreke poništen kao nezakonit otkaz ugovora o radu br. 182 od 26.03.2003. godine kojim tuženi otkazuje ugovor o radu tužiocu, i nalaže se tuženom da tužiocu vrati na rad i rasporedi na radno mesto koje odgovara njegovoj stručnoj spremi, znanju i sposobnostima. Stavom III presude obavezan je tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 70.500,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 22.04.2005. godine pa do isplate.

Okružni sudu u Zrenjaninu je presudom Gž-1. br. 420/05 od 25.11.2005. godine odbio kao neosnovanu žalbu tuženog i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv pravosnažne presude donešene u drugom stepenu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilac je podneo odgovor na reviziju tuženog.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 386. ZPP-a.

Revizija je neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačke 11. ZPP-a na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Neosnovan je razlog revizije da je u postupku pred drugostepenim sudom učinjena povreda odredbe člana 375. ZPP-a, zbog nedostatka ocene navoda žalbe tuženog. Drugostepeni sud je dao ocenu žalbenih navoda koji su od odlučnog značaja, označavajući razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti, a zbog kojih je i po oceni Vrhovnog suda odluka o tužbenom zahtevu zakonita i pravilna.

Direktor tuženog je dana aa. godine pod br. aa1 otkazao ugovor o radu tužiocu na osnovu člana 101. stav 1. tačke 3. i 4. Zakona o radu, čl. 81. i 85. Statuta tuženog, Pojedinačnog kolektivnog ugovora i na osnovu člana 12. ugovora o radu. Prema obrazloženju datog otkaza tužilac je svojom krivicom učinio povredu radne obaveze utvrđene ugovorom o radu, tako što je nezakonito raspolagao sredstvima, koje okolnosti su utvrđene u krivičnom postupku pred Okružnim sudom u Zrenjaninu u predmetu Kio. 15/03 rešenjem o sprovođenju istrage od 06.02.2003. godine, kojim je utvrđeno da je zahtev Okružnog javnog tužilaštva u Zrenjaninu osnovan. Zahtevom i rešenjem o sprovođenju istrage se zaposleni tereti za krivično delo zloupotrebe službenog položaja iz člana 242. stav 4. u vezi stava 3. KZS u raspolaganju sredstvima društva milionske vrednosti.

Ispitujući zakonitost datog otkaza ugovora o radu tužiocu u odnosu na radnje zbog kojih je otkaz dat u postupku je utvrđeno da je istražni sudija Okružnog suda u Zrenjaninu 07.02.2003. godine doneo rešenje o sprovođenju istrage protiv tužioca i drugih zaposlenih kod tuženog zbog osnovane sumnje da su izvršili krivično delo tako što su iskoristili položaj odgovornih lica u preduzeću i prekoračili svoja ovlašćenja, tako što su naložili da se tokom 1998. godine, 1999. godine i 2000. godine VV u ukupnoj količini od 1.975.023,00 kg koji je bio nabavljen od pravnih lica u vidu naknade za izvršenu uslugu sušenja u silosu preduzeća, nezaprmljen, nezaveden u evidenciji kao takav, već da radnici knjigovodstva sačine lažnu dokumentaciju na osnovu koje su sa žiro računa tuženog podizali gotov novac u ukupnom iznosu od 2.186.419,50 dinara a koji su potom prisvojili na štetu tuženog. Protiv tužioca je 15.10.2003. godine Okružni javni tužilac podigao optužnicu Kt. 17/03 zbog više krivičnih dela, između ostalog zbog osnovane sumnje da su falsifikovanjem službene isprave tokom 1998, 1999. i 2000. godine na osnovu fiktivnih potvrda o preuzimanju VV podizali gotov novac sa žiro računa tuženog u ukupno navedenom iznosu od 2.173.437,16 dinara, a koji novac je kasnije potrošen za isplatu zarada zaposlenima.

Ceneći odlučnu činjenicu da je tuženi dao otkaz ugovora o radu tužiocu 26.03.2003. godine zbog radnji koje su u rešenju o sprovođenju istrage i podignutoj optužnici protiv tužioca označene kao radnje izvršenja krivičnog dela, učinjene tokom 1998. godine, 1999. godine i 2000. godine pravilno je poništen kao nezakonit dati otkaz tužiocu. Nezavisno od okolnosti da li je tužilac učinio svojom krivicom povredu radne obaveze, i da ta povreda predstavlja i takvo ponašanje da ne može da nastavi rad kod poslodavca, što predstavlja zakonski razlog iz člana 101. stav 1. tačke 3. i 4. Zakona o radu za otkaz ugovora o radu dati otkaz je nezakonit jer nije dat u roku od šest meseci od dana nastupanja činjenica koje su osnov za davanje otkaza. Odredbom člana 104. Zakona o radu propisano je da otkaz ugovora o radu iz člana 101. stav 1. tačke 1. do 4, 6. i 7. poslodavac može dati zaposlenom u roku od tri meseca od dana saznanja za činjenice koje su osnov za davanje otkaza, odnosno u roku od šest meseci od dana nastupanja činjenica koje su osnov za davanje otkaza. Pravilan je stav drugostepenog suda da za zakonitost datog otkaza nije od značaja okolnost što je tuženi otkaz dao u roku od tri meseca od dana saznanja za činjenice koje su osnov za davanje otkaza, a po proteku zakonom propisanog roka od šest meseci čijim protekom se gubi pravo na davanje otkaza nezavisno od toga da li je subjektivni rok počeo teći. Činjenice koje su osnov za dati otkaz tužiocu nastupile su 1998, 1999. i 2000. godine, pa dati otkaz od 26.03.2003. godine nije dat u zakonu propisanom roku, zbog čega je osnovano usvojen tužbeni zahtev tužioca.

Iz izloženog neosnovan je razlog revizije da je o tužbenom zahtevu odlučeno pogrešnom primenom materijalnog prava.

Odlučujući o reviziji Vrhovni sud je cenio navode da je protiv tužioca podignuta optužnica zbog izvršenih krivičnih dela i da radnje izvršenih krivičnih dela su istovremeno i činjenice koje su osnov za dati otkaz, ali nalazi da ove okolnosti nisu od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane odluke. Učinjeno krivično delo na radu ili u vezi sa radom predstavlja zakonski razlog za davanje otkaza na osnovu člana 101. stav 1. tačke 5. Zakona o radu, a otkaz ugovora o radu iz ovog zakonskog razloga poslodavac može dati zaposlenom najkasnije do isteka roka zastarelosti utvrđenog zakonom za krivično delo. Da bi se iz ovog zakonskog razloga i u navedenom roku mogao dati otkaz ugovora o radu postojanje i učinjeno krivično delo od strane zaposlenog mora da bude utvrđeno u pravnosnažnom okončanom krivičnom postupku. Bez postojanja odluke krivičnog suda da je zaposleni učinio krivično delo na radu ili u vezi sa radom zbog radnji koje predstavljaju radnju krivičnog dela može se zaposlenom dati otkaz samo na osnovu zakonskog razloga iz odredbe člana 101. stav 1. tačke 3. i 4. Zakona o radu, i u roku propisanom za ovaj zakonski razlog a u smislu člana 104. stav 1. istog Zakona.

O reviziji je odlučeno na osnovu odredbe člana 393. ZPP-a.

Na osnovu čl. 491. stav 4. ZPP-a („Službeni glasnik RS“ br. 125 od 22.11.2004. godine) o reviziji je odlučeno po pravilima parničnog postupka koja su važila do dana stupanja na snagu ovog Zakona.

Predsednik veća-sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

st